

Arrest

nr. 190 038 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), beide aan de verzoekende partijen op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 11 november 2016 België binnen en vragen op 15 december 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoekende partijen door de Tsjechische autoriteiten een visum type C (kort verblijf) werd afgegeven geldig voor een verblijf van acht dagen tussen 10 november 2016 en 2 december 2016. Op 24 januari 2017 wordt een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische overheden die op 21 februari 2017 in toepassing van artikel 12.4. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om overname.

1.2. Op 27 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 15.12.2016 een verzoek voor internationale bescherming in België in samen met zijn echtgenote. Hij legde een kopie voor van de identiteitspagina van zijn paspoort van Armenië met nummer (...), afgegeven op 06.10.2016 en geldig tot 06.10.2026.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de Tsjechische vertegenwoordiging in Jerevan (Armenië) de betrokkene een Schengenvisum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van acht dagen tussen 10.11.2016 en 02.12.2016.

De betrokkene werd gehoord op 12.01.2017 en verklaarde dat hij op 11.11.2016 van Armenië via Oekraïne naar Tsjechië vloog met zijn eigen paspoort en een door de Tsjechische instanties afgegeven visum. De betrokkene stelde verder dat zijn paspoort na aankomst in Praag werd afgenomen en dat hij in een auto werd gezet. Op 12.11.2016 kwam hij aan in België.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij een in België verblijvende zoon heeft. Hij uitte geen expliciet verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Tsjechische instanties, maar stelde in België te willen blijven bij zijn zoon.

De betrokkene verklaarde nog twee zonen te hebben. Hij voegde toe dat hij sinds mei en juni 2016 geen weet heeft van hun verblijfplaatsen.

Middels een tussenkomst van hun advocaat dd. 23.01.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen omdat een overdracht aan Tsjechië een inbreuk betekent op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en de artikels 9 en 16(1) van Verordening 604/2013.

Op 24.01.2017 werd op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische instanties, die op 21.02.2017 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2016 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het RVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals reeds vermeld stelde de betrokkene in België te willen blijven omdat hij een in België verblijvende zoon heeft. De betrokkene voerde aan dat een overdracht aan Tsjechië een inbreuk zal betekenen op artikel 8 van het EVRM en de artikels 9 en 16 (1) van Verordening 604/2013.

De op 21.02.1983 geboren zoon van de betrokkene vroeg op 17.12.2009 asiel in België en verwierf op 18.07.2011 de vluchtelingenstatus.

Artikel 9 van Verordening 604/2013 stelt dat de verantwoordelijkheid toekomt aan de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet. De in België verblijvende zoon van de betrokkene verblijft in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. We wensen wel op te merken dat artikel 2,g) van Verordening 604/2013 enkel de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de verzoeker en de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt. Hieruit volgt dat artikel 9 in dit geval niet van toepassing is. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in ons overnameverzoek dd. 24.01.2017 aan Tsjechië werd gemeld dat betrokkene een in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijvende zoon heeft. De Tsjechische instanties stemden in met ons verzoek en verzochten België niet het beschermingsverzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstig ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of indien dat kind, die broer zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene werd geboren in 1955. We zijn van oordeel dat dit geen hoge leeftijd is. Hij verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Hieromtrent merken we op dat artikel 11 (2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betreffende het argument dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM verplicht is tot het respecteren van de door betrokkenen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. We wensen op te merken dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003 §44.; Mokrani v. Frankrijk 15.07.2003 §33). Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende leden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en elementen van het dossier besluiten we dat in dit geval geen sprake is van dergelijke elementen.

De Tsjechische instanties stemden op 21.02.2017 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Tsjechië een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Tsjechische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Tsjechië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische instanties.

(...)"

1.3. Op 27 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de tweede bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 15.12.2016 een verzoek voor internationale bescherming in België in samen met haar echtgenoot. Ze legde een op 01.08.1983 te Talin (USSR) afgegeven geboorteakte en een kopie van de identiteitspagina van haar paspoort van Armenië met nummer (...), afgegeven op 25.11.2013 en geldig tot 25.11.2023.

Het onderzoek van de vingerafdrukken bracht aan het licht dat de Tsjechische vertegenwoordiging in Jerevan (Armenië) de betrokkene een Schengenvisum verstrekten. Het visum was geldig voor een verblijf van acht dagen tussen 10.11.2016 en 02.12.2016.

De betrokkene werd gehoord op 12.01.2017 en verklaarde dat ze op 11.11.2016 van Armenië via Oekraïne naar Tsjechië vloog met haar eigen paspoort. De betrokkene stelde verder dat ze in Praag werden opgewacht door twee mannen die haar en haar echtgenoot met de auto naar België brachten. Ze voegde toe dat deze mannen haar paspoort in bezit namen.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat ze een in België verblijvende zoon heeft. Ze uitte verzet tegen een behandeling van haar verzoek voor Internationale bescherming door de Tsjechische instanties vanwege haar in België verblijvende zoon.

De betrokkene verklaarde nog twee zonen te hebben. Ze voegde toe dat ze sinds de voorbije maanden geen weet heeft van hun verblijfplaatsen en dat dat gegeven bij haar doorweegt.

Middels een tussenkost van hun advocaat dd. 23.01.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen omdat volgens haar een overdracht aan Tsjechië een inbreuk betekent op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en de artikels 9 en 16(1) van Verordening 604/2013.

Op 24.01.2017 werd op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische instanties, die op 21.02.2017 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2016 instemden met ons verzoek.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de

bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaten aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat omdat ze een in België verblijvende zoon heeft. De betrokkene voerde aan dat een overdracht aan Tsjechië een inbreuk zal betekenen op artikel het EVRM en de artikels 9 en 16(1) van Verordening 604/2013.

De op 21.02.1983 geboren zoon van de betrokkene vroeg op 17.12.2009 asiel in België en verwierf op 18.07.2011 de vluchtelingenstatus.

Artikel 9 van Verordening 604/2013 stelt dat de verantwoordelijkheid toekomt aan de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet. De in België verblijvende zoon van de betrokkene verblijft in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. We wensen wel op te merken dat artikel 2,g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de verzoeker en de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt en niet de meerderjarige kinderen. Hieruit volgt dat artikel 9 in dit geval niet van toepassing is. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17 (1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat, in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in ons overnameverzoek dd. 24.01.2017 aan Tsjechië werd gemeld dat de betrokkene een in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijvende zoon heeft.

De Tsjechische instanties stemden niettemin in met ons verzoek en verzochten België niet het beschermingsverzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijven familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene werd geboren in 1960. We zijn van oordeel dat dit geen hoge leeftijd is. Ze verklaarde tijdens het verhoor dat ze gezondheidsproblemen kent. Verder meldde ze dat de onzekerheid betreffende haar twee andere zonen zwaar op haar weegt. Hieromtrent merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1660/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. We merken op dat de door de betrokkene vermelde gezondheidsproblemen niet werden geattesteerd. Wat de door de onzekerheid betreffende haar twee andere zonen veroorzaakte last betreft wijzen we er op dat niet aannemelijk werd gemaakt dat deze belasting op zich noopt tot de toepassing van artikel 16(1). Ten slotte merken we op dat de betrokkene niet alleen is en kan rekenen op de bijstand van haar echtgenoot.

Betreffende het argument dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM inhoudt dat een staat verplicht is tot het respecteren van de door betrokkenen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten nemen. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. We wensen op te merken dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende leden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier besluiten we dat in dit geval geen sprake is van dergelijke dwingende elementen.

De Tsjechische instanties stemden op 21.02.2017 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Tsjechië een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Tsjechische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Tsjechië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat ze in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale rechtsbescherming, die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische instanties.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 9 en 16.1. van de Dublin III-verordening.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « (...) »;

Dat, « D'après la jurisprudence de la Cour; un mauvais traitement, y compris une peine, doit atteindre un minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 (art. 3). L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, et notamment de la nature et du contexte du traitement ou de la peine ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, série A no 25, p. 65, § 162, et arrêt Tyrer du 25 avril 1978, série A no 26, pp. 14- 15, §§ 29-30). La Cour a estimé un certain traitement d la fois "inhumain", pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé "sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales", et "dégradant" parce que de "nature à créer [en ses victimes] des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier; à les avilir et à briser éventuellement leur résistance physique ou morale" (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, p. 66, § 167). Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient "inhumains" ou "dégradants", la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de peine légitime (arrêt Tyrer, loc. cit.). En la matière, il échet de tenir compte non seulement de la souffrance physique mais aussi, en cas de long délai avant l'exécution de la peine, de l'angoisse morale éprouvée par le condamné dans l'attente des violences qu'on se prépare à lui infliger.»² ;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar et een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen³ ;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé »⁴ . ;

Dat het EHRM voormelde bewijslast heeft toegepast in een gelijkaardige dublinzaak ;

Dat in de zaak MS.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden :

"358. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime qu'au moment d'expulser le requérant, les autorités belges savaient ou devaient savoir qu'il n'avait aucune garantie de voir sa demande d'asile examinée sérieusement par les autorités grecques. De plus, elles avaient les moyens de s'opposer à son transfert. 359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques, ha Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles devraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3. Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir, mutatis mutandis, Saadi précité, § 132). » ;

Onmenselijke, dan wel onterende behandeling.

Het is duidelijk dat verzoeker bij de verwijdering naar Tsjechië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

"De volgende tekortkomingen dienen te worden vastgesteld: Betreffende de detentie van asielzoekers
- Zelfs in open centra's worden asielzoekers gedetineerd :
"however a further reception centre in Zastavka [...] is now detaining refugees because of the current lack of room in the regular detention centers. "
- De detentiecentra's zijn overbevolkt:
"The detention centre Bela-Jesova was originally planned for 260 people. Last week, they were housing more than 700 refugees [...]"
Terwijl in 2015, er 1525 asielzoekers waren in Tsjechië!
- De detentieomstandigheden zijn onterend en onmenselijk
"The detention conditions are terrible and in no-way comply with international standards and EU regulations"
- Gedetineerde asielzoekers hebben geen toegang tot juridische bijstand:
"At the end of June, the government cancelled the funds for legal advice and legal representation for detained asylum seekers in breach of the existing EU Asylum procedures and Return Directives, as well as in breach of the Dublin III Regulation"
- "The nutritional standards are very poor on site"
- "For these inhumane conditions the asylum seekers have to pay 7200 Czech koruna per person per month. A lot of refugees cannot raise this enormous amount of money and are issued with a debt note upon release. They have to hand over all of their money, with which they are going to pay the stay, and their mobile phones are also taken away."
- De meerderheid van asielzoekers worden gedetineerd bij hun aankomst.
- "we have prepared some steps reacting to various scenarios such as a large-scale immigration influx, the detention of a large number of immigrants and the like," In the first five months, the police detained 2500 of them"

- Betreffende Chinese asielzoekers die werden gedetineerd in Tsjechië, werd gesteld dat de asielzoeker tot zes maanden duurt zelfs als deze gedetineerd zijn
- De commissaris voor mensenrechten stelde dat Tsjechië automatisch asielzoekers onderwerpt aan een detentie van 40 dagen of langer . Ze worden naakt gefouilleerd om hun geld in beslag te nemen (stuk 12)

Hij stelt nog dat de gedetineerde geen recht/informatie hebben op gratis juridische bijstand. Er wordt nog gesteld dat de detentieomstandigheden erger dan in de gevangenis zijn.

- These sharp increases together with reports of inadequate detention conditions prompted the UN High Commissioner for Human Rights to target the country for particular criticism. He said, "According to credible reports from various sources, the violations of the human rights of migrants are neither isolated nor coincidental, but systematic they appear to be an integral part of a policy by the Czech Government designed to deter migrants and refugees from entering the country or staying there."

Hieruit blijkt er een groot risico is dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië! Dat de detentieomstandigheden onmenselijk en onterend zijn.

Dat de asielprocedure strijdig is met artikel 3 EVRM.

Betreffende de gewone asielprocedure

- Het enkele feit dat een persoon die woont in een land alwaar er een militair conflict is, is geen voldoende reden voor het verlenen van politiek asiel. De asielzoeker is verplicht om een gegronde vrees van politieke vervolging te bewijzen, zei de Tsjechische President Milosz Zeman. Dit is een zeer restrictieve interpretatie van het Vluchtelingenverdrag.

De president zegt in dezelfde verklaring dat hij wil vermijden dat een nieuwe toevloed van asielzoekers naar Tsjechië zou toekomen.

Het land is dus hostiel aan nieuwe asielzoekers en de asielnormen worden niet gerespecteerd. De president blijkt een invloed te hebben op de beslissingen inzake asiel welke door een neutrale instantie moeten worden genomen.

- In de onthaalfaciliteiten, worden penitentiaire agenten ingehuurd.

De onthaalomstandigheden in de open kampen zijn onmenselijk en onterend volgens de directeur van de organisatie ter hulp van vluchtelingen.

- "The situation has been the same for many years: there are very few asylum applicants, in the past two years their number was the lowest ever recorded in the Czech Republic," said Organization for Aid to Refugees (OPU) director Martin Rozumek. "

- "The situation of most asylum applicants in the Czech Republic is unacceptable, said Rozumek, explaining that asylum seekers have to wait years for the Interior Ministry to process their applications. The ministry's decisions are often reversed by courts, and the process starts all over again."

- "Czech authorities had been struggling to deal with the numbers of arrivals and had been drawing criticism for writing identity numbers in pen on the arms of hundreds who were intercepted and pulled off trains.

A tweet by Andrew Stroehlein, Human Rights Watch's European media director, was shared more than 1,000 times." (stuk 10)

- De Tsjechische overheid probeert asielzoekers af te schrikken van de asielprocedure in Tsjechië

- De vluchtelingenstatus zou aan Chinese onderdanen kunnen geweigerd worden omdat de Tsjechische autoriteiten dan bang zijn dat dit zou gelden als een officiële verklaring dat China de mensenrechten zou schenden. Dat de behandeling van de asielverzoeker bijgevolg niet neutraal en evenredig is.

- Wanneer de president wordt gevraagd te reageren betreffende de beschuldigingen stelt hij dat hij moet reageren tegen Islamitische fundamentalisme. "Mr Hussein said: "The fact that people are being forced to pay for their own detention is particularly reprehensible,"

"Many of these people are refugees who have suffered horrendously in their countries of origin as well as during their journey to the Czech Republic.

"International law is quite clear that immigration detention must be strictly a measure of last resort.

"As for children, the UN Committee on the Rights of the Child has emphasized that detention of children on the sole basis of their migration status, or that of their parents, is a violation... and is not justifiable." The president of the Czech Republic, Milos Zeman, has denied the accusations. A spokesman for Mr Zeman said: "The president has long warned of the threat of Islamic fundamentalism. He stands by his opinion and he will not change it under pressure from abroad," the Guardian reports."

Dat wanneer de amalgaam automatisch wordt gedaan tussen asielzoekers en islamitische fundamentalisme, men zich ernstige vragen kan stellen betreffende de redenen voor detentie, opvangomstandigheden en de behandeling van de asielprocedure.

Dat deze bronnen informatie relateren uitgaande NGO's en bijgevolg neutraal zijn."

Verzoeker betoogt dat er een groot risico is dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië, dat dit op quasi automatische wijze gebeurt, dat de detentieperiode lang is en dat de detentieomstandigheden onmenselijk en onterend zijn. Verzoeker citeert daarbij uit een aantal artikelen die bij het verzoekschrift worden gevoegd.

Een internetartikel van 14 september 2015 waarbij de directeur van de Tsjechische "Organization for Aid to Refugees" (hierna: OAR) stelt dat vluchtelingen als criminelen worden behandeld in Tsjechische detentiecentra. In dit artikel wordt gewag gemaakt van vluchtelingen, de meeste Syriërs, die worden gearresteerd door de Tsjechische politie tijdens hun doorreis naar Duitsland. Er wordt beschreven hoe zij worden gearresteerd, waar zij worden vastgehouden en wat de omstandigheden en de behandelingen zijn die hen vervolgens te beurt vallen.

Een internetartikel van 11 augustus 2016 waarbij gesteld dat in 2015 er zich 1525 asielzoekers in Tsjechië bevonden. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de meerderheid van de asielzoekers wordt vastgehouden bij aankomst.

Een internetartikel van 26 januari 2016 waarin de Tsjechische président aangeeft dat het enkele gegeven dat iemand afkomstig is uit een land waar een militair conflict heerst niet voldoende is om politiek asiel te verkrijgen. De asielzoeker dient een gegronde vrees voor politieke vervolging aan te tonen.

Een internetartikel van 13 oktober 2015 waaruit blijkt dat gevangenis cipiers zullen worden ingezet in de opvangcentra.

Een internetartikel van 16 juni 2015 waarin gewag wordt gemaakt van een toename van asielzoekers in Tsjechië! Daarin geven Tsjechische regeringsleiders aan verschillende stappen te hebben ondernomen om te reageren op verschillende scenario's zoals een massale toestroom van migranten en de vasthouding van grote aantallen migranten. Er wordt vermeld dat in eerste vijf maanden van 2015 zo'n 2500 migranten werden vastgehouden.

Een internetartikel van de krant The Guardian van 2 september 2015 waarin wordt vermeld dat Tsjechië niet langer Syrische vluchtelingen, op weg naar Duitsland, zal vasthouden. Verzoeker trekt de aandacht op een paragraaf waarin wordt verteld dat de Tsjechische overheden hebben geworsteld met het grote aantal aangekomen asielzoekers en dat ze bekritiseerd zijn geweest omwille van het gegeven dat zij identiteitsnummers hebben geschreven op de armen van honderden asielzoekers die werden geïntercepteerd en van de trein gehaald.*

Een internetartikel van 3 augustus 2016 waarin gewag wordt gemaakt van de situatie van 60 christelijke Chinezen die in Tsjechië 'asiel hebben gevraagd. In het artikel wordt vermeld dat in beginsel er binnen de 90 dagen een beslissing moet worden genomen inzake de asielaanvraag. Deze beslissingstermijn kan worden verlengd naar zes maanden. Verzoeker leidt hieruit af dat een detentie evenzeer zes maanden lang kan duren.

Verzoeker leidt uit dit artikel ook af dat de Tsjechische overheid asielzoekers probeert af te schrikken. Verzoeker leest in het artikel verder dat de vluchtelingenstatus aan de Chinese onderdanen geweigerd zou kunnen worden omdat de Tsjechische overheden bang zijn dat dit zou gelden als een officiële verklaring dat China de mensenrechten zou schenden. Hij leidt daaruit af dat de behandeling van asielzoekers niet altijd neutraal en evenredig is. De Raad leest in het artikel enkel dat de Tsjechische overheden de laatste jaren ten aanzien van China een meer zakengerichte benadering hanteren dan een mensenrechtenbenadering, met groeiende Chinese investeringen in Tsjechië 'tot gevolg. Het is tegen deze achtergrond, vermeldt de auteur van het artikel, dat de Tsjechische overheid zich nu in een gevoelige positie bevindt. Indien de Chinese asielzoekers bescherming krijgen dan kan dit worden gezien als een officiële verklaring dat China de mensenrechten schendt. Hierbij moet worden opgemerkt dat in het artikel de uitkomst van de ingediende asielaanvragen niet wordt vermeld. Er wordt enkel gewezen op de delicate positie waarin de Tsjechische overheid zich bevindt.

Een internetartikel van 24 oktober 2015 waarin de VN Commissaris voor Mensenrechten Tsjechië oproept de vasthouding van migranten en vluchtelingen te beëindigen omdat dit land asielzoekers routinematig onderwerpt aan een vasthouding van 40 dagen en meer. De VN Commissaris wijst tevens op voorvallen waarin asielzoekers naakt worden gefouilleerd door de overheid om beslag te leggen op het daggeld dat zij moeten betalen voor hun verblijf in de detentiecentra. De detentieomstandigheden worden beschreven als erger dan in de gevangenis.

De VN Commissaris voor Mensenrechten benadrukte in het rapport van Global Detention project van september 2016 dat de ontoereikende detentieomstandigheden in Tsjechië aan de kaak worden gesteld en die volgens hem een integraal onderdeel zijn van een Tsjechische afschrikkingsbeleid ten aanzien van asielzoekers.

Vertrouwensbeginsel niet van toepassing- in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert

Nu het begin van bewijs van een risico op een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. werd bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel zich niet

ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar de bestemmingsstaat;

Dat immers, «Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3). »⁵ ;

Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten:

« 339. La Cour relève que l'article 3 § 2 du règlement « Dublin » prévoit que, par dérogation à la règle générale inscrite à l'article 3 § 1, chaque ~Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le règlement. Il s'agit de la clause dite de « souveraineté ». Dans ce cas, cet Etat devient l'Etat membre responsable au sens du règlement de l'examen de la demande d'asile et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Var conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

343. Cette jurisprudence a été confirmée et développée dans la décision KKS. (décision précitée).

[...]

la Cour a considéré qu'en l'absence de toute preuve contraire, il fallait présumer que la Grèce se conformerait aux obligations que lui imposaient les directives communautaires prévoyant les normes minimales en matière de procédure et d'accueil des demandeurs d'asile, qui avaient été transposées en droit grec, et qu'elle respecterait l'article 3 de la Convention.

De l'avis de la Cour, au vu des éléments dont disposaient à l'époque le Gouvernement britannique et la Cour, il était permis de présumer que la Grèce se conformait à ses obligations et ne renvoyait pas dans le pays d'origine du requérant, l'Iran.

[...]

345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile, nonobstant la jurisprudence KKS. que, selon le Gouvernement, les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce.

346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement belge quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du requérant en cas de transfert en Grèce.

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision KKS. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources Gables font état de pratiques des autorités - ou tolérées par celles-ci —

manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, Saadi c. Italië [GCJ, no 37201/06, f 147, CEDH 2008-...]).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. [...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphe 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).» ;

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoekster het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Italië;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie⁶ de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd :

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E.V.R.M.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt. zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak CA11/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat

ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.⁷

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoekster, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan ontorende behandeling in Tsjechië;

Verzoekers hebben een zoon in België, met name de heer G. H. (...), die in 2009 asiel aanvraag in België en op 18.7.2011 de vluchtelingenstatus kreeg.

Een eventuele terugkeer naar Tsjechië zal een schending zijn van het artikel 8 EVRM

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familielevens.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie Rv.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

"(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familielevens in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

"le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

«L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

"Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée" et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Artikel 16.1 van de Dublin-verordening bepaalt het volgende:

(...)

1ste verzoeker is 62 jaar en 2de verzoeker is 57 jaar oud. Ze hebben een zoon in België die instaat voor de zorg over hen. De zoon heeft in 2011 de vluchtelingenstatus gekregen.

Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van de artikels 3 en E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- Artikelen 3 en 8 EVRM en artikelen 9 en 16.1 van de Dublin-Verordening.

In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij een schending voor van artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht.

Verzoekende partij beweert verder dat er een reëel risico bestaat op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, gezien het gebrek aan individuele waarborgen over de asielaanvraag in Tsjechië.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Tsjechië.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich bij het nemen van de bestreden beslissing allerm minst heeft beperkt tot de vaststelling dat de Tsjechische asielinstanties in toepassing van artikel 12.4 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vervolgens ook op gedegen wijze is nagegaan of er redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een overdracht aan Tsjechië zou worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De bestreden beslissing maakt hieromtrent uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

- de verzoekende partij maakte in haar gehoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden in Tsjechië die zouden wijzen op een schending van artikel 3 EVRM ;

- er zijn geen elementen die wijzen op structurele tekortkomingen bij de procedures inzake asiel en internationale bescherming in Tsjechië ;
- geen concrete elementen die aanleiding geven tot het besluit dat gezondheidsredenen een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen ;
- geen melding van gezondheidsproblemen van de minderjarige kinderen ;
- de Tsjechische autoriteiten zullen op voorhand verwittigd worden van de overdracht ;
- ...

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet op gedegen wijze zou hebben onderzocht of er gegronde redenen werden aangevoerd, dewelke zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Tsjechië.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij enkel asiel aanvraagt in België wegens de aanwezigheid van hun meerderjarige zoon.

Verweerder besluit dat de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden allerminst aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Zie ook:

“3.3.2.9. De Raad besluit, na de voorgelegde stukken te hebben gelezen alsook het daarmee gepaarde betoog van verzoeker, dat de meeste stukken specifiek betrekking hebben op de massale toestroom van migranten en asielzoekers die in de loop van 2015 door Tsjechië reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De meeste stukken bespreken de gevolgen ervan die zich toen voordeden in de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Tsjechië en de maatregelen die toen werden genomen. Evenwel blijken deze stukken ouder dan jaar en is hun actuele waarde niet afdoende aangetoond, des te meer daar verzoeker ook stukken aanbrengt waaruit blijkt dat na een toestroom in 2015 de situatie in 2016 min of meer is gestabiliseerd waardoor de detentiecentra nagenoeg leeg zijn. Tevens blijkt dat Syrische asielzoekers niet langer automatisch worden vastgehouden. Het meeste recente stuk dat verzoeker voorlegt is stuk 13 dat een rapport van het Global Detention Project van september 2016 betreft. Verzoeker benadrukt een paragraaf waarin de VN Commissaris voor Mensenrechten in oktober 2015 de ontoereikende detentieomstandigheden aan de kaak stelde en die volgens hem een integraal onderdeel zijn van een Tsjechische afschrikkingsbeleid ten aanzien van asielzoekers. In het rapport worden de verschillende gronden opgesomd op basis waarvan een asielzoeker kan worden vastgehouden. Nergens uit het rapport blijkt evenwel Dublinterugkeerders bij overdracht aan Tsjechië automatisch worden vastgehouden, evenmin duidt verzoeker concrete passages aan in dit rapport die zulks aantonen. Verder merkt de Raad op dat uit het rapport evenmin volgt dat asielzoekers tout court automatisch worden vastgehouden. Wel wordt de duur van de vasthouding en de omstandigheden van vasthouding aangeklaagd, maar nogmaals verzoeker, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan Tsjechië, toont met dit rapport niet aan dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt opgesloten. In zoverre vasthouding wordt gelinkt aan een vrees voor islamfundamentalisme, merkt de Raad op dat verzoeker zich heeft omschreven als christen, zodat hij niet aantoonde dat een vrees voor islamfundamentalisme in zijn geval een concrete grond zou zijn om bij overdracht aan Tsjechië in detentie te worden geplaatst. Tenslotte in zoverre verzoeker meent dat de president weegt op asielbeslissingen, merkt de Raad op dat de aangehaalde loutere verklaringen van de president niet voldoende zijn om de neutraliteit in de behandeling van asielaanvragen in vraag te stellen. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat in zijn geval zulke neutraliteit in gevaar zal komen. Tenslotte merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing en de stukken die verzoeker voegt blijkt dat de beroepsinstanties in Tsjechië naar behoren op onafhankelijke wijze werken, zowel wat betreft asielbeslissingen als beslissingen inzake detentie en verwijdering.

(...)

In haar nota merkt de verwerende partij terecht op dat er geen internationale rapporten voorhanden zijn van gezaghebbende en betrouwbare organisaties die melding maken van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Tsjechië. Hoewel dit gebrek aan zulke rapporten niet afdoende is, vormt het toch een zekere aanwijzing waarmee rekening kan worden gehouden. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker prima facie niet aannemelijk dat er wel ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen

aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk, zowel betreft detentie als wat betreft de asielprocedure.”(RvV nr. 177 768 van 16 november 2016) (eigen markering)

De verwijzing naar artikelen op internet uit 2016 en 2015 doen geen afbreuk aan het gegeven dat hiermee niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De verzoekende partij houdt verder voor dat uit algemene informatie blijkt dat Tsjechië geconfronteerd is met problemen met het onthalen van asielzoeker en dat asielzoekers regelmatig vastgehouden zijn in omstandigheden die een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de door verzoekende partij aangehaalde passages geenszins betrekking hebben op de specifieke situatie van Dublin terugkeerders, zodat deze niet van die aard zijn afbreuk te kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd gemotiveerd dat de Tsjechische instanties op 21.02.2017 hebben ingestemd met het verzoek tot overnamen van verzoekende partij, zodat zij verzoekende partij niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

Verzoekende partij zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd dienaangaande geheel terecht opgemerkt dat zij niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielprocedure of opvangvoorzieningen in Tsjechië waaruit zou kunnen worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III verordening aan Tsjechië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoekende partij toont niet anders dienstig aan, noch maakt zij aannemelijk dat zij in Tsjechië in detentie zal worden gehouden.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de

bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Tsjechië. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Tsjechië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij een schending voor van artikel 16 van de 'Dublin verordening' en artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij voert aan dat zij afhankelijk is van haar zoon die in België intussen de status van subsidiaire bescherming heeft verkregen.

Artikel 16 (1) van de Dublin III verordening stipuleert als volgt:

"(...)"

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd vastgesteld :

"De op 21.02.1983 geboren zoon van de betrokkene vroeg op 17.12.2009 asiel in België en verwierf op 18.07.2011 de vluchtelingenstatus.

Artikel 9 van Verordening 604/2013 stelt dat de verantwoordelijkheid toekomt aan de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet. De in België verblijvende zoon van de betrokkene verblijft in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming. We wensen wel op te merken dat artikel 2,g) van Verordening 604/2013 enkel de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de verzoeker en de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden beschouwt. Hieruit volgt dat artikel 9 in dit geval niet van toepassing is. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in ons overnameverzoek dd. 24.01.2017 aan Tsjechië werd gemeld dat de betrokkene een in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijvende zoon heeft. De Tsjechische instanties stemden in met ons verzoek en verzochten België niet het beschermingsverzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene werd geboren in 1955. We zijn van oordeel dat dit geen hoge leeftijd is. Hij verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Hieromtrent merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Betreffende het argument dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is tot het respecteren van de door betrokkenen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. We wensen op te merken dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van

afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44: Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende leden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier besluiten we dat In dit geval geen sprake is van dergelijke elementen.”

Verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat zij resp. 62 en 57 jaar oud zijn.

Zij maakt met haar ongestaafe beweringen geenszins aannemelijk dat zij daadwerkelijk afhankelijk is van de hulp van haar broer.

Verwerende partij benadrukt verder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd gemotiveerd dat er op heden geen schriftelijke verklaring van de broer van de verzoekende partij voorligt. Verzoekende partij ontkent dit ook niet in haar verzoekschrift.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

Het tweede onderdeel van het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 9 van het Dublin III-verordening door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen betogen de verzoekende partijen dat zij bij een verwijdering naar Tsjechië zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke, dan wel onterende behandeling, nu er een groot risico is dat asielzoekers worden gedetineerd in Tsjechië, alwaar de detentieomstandigheden onmenselijk en onterend zijn. Zij halen allerlei passages aan om dit te staven, maar laten na de bron te vermelden. Evenmin voegen zij bij hun verzoekschrift stukken waar de aangehaalde passages voorkomen, zodat Raad de inhoud ervan niet kan nagaan. Waar de verzoekende partijen opwerpen dat de “*commissaris voor mensenrechten*” stelde dat Tsjechië asielzoekers automatisch onderwerpt aan een detentie van 40 dagen of langer, dat ze naakt worden gefouilleerd om geld in beslag te nemen, dat zij geen recht op informatie en gratis juridische bijstand hebben en dat de detentieomstandigheden er erger zijn dan in de gevangenis, en hierbij verwijzen naar een “*stuk 12*”, wordt er op gewezen dat zij bij hun verzoekschrift slechts twee stukken hebben gevoegd, met name de bestreden beslissingen en het bewijs van de *pro deo* aanstellingen. Ook hier kan de Raad de desbetreffende uitspraken niet nagaan. Ook wat betreft de vaststelling door de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties dat de mensenrechtenschendingen van migranten systematisch zijn en deel uitmaken van het beleid van de

Tsjechische regering om migranten en vluchtelingen af te schrikken om het land binnen te komen en er te verblijven laten de verzoekende partijen na een bron te vermelden of stukken bij hun verzoekschrift te voegen om hun betoog te staven. Aldus beperken zij zich tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of zijn genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat uit de aangehaalde passages en beknopte toelichtingen die de verzoekende partijen daarbij geven niet kan worden opgemaakt dat de situatie waarnaar zij verwijzen specifiek betrekking heeft op zogenaamde Dublin-terugkeerders. Zij tonen dan ook niet aan dat zij zelf een reëel risico lopen om in een dergelijke situatie terecht te komen.

Voor zover de verzoekende partijen nog laten gelden dat zij citeren "*uit een aantal artikelen die bij het verzoekschrift worden gevoegd*", wordt er op gewezen dat dit niet blijkt uit de door hen bij hun verzoekschrift bijgevoegde stukken, zodat hun betoog feitelijke grondslag mist. Zij verwijzen naar "(e)en internetartikel van 14 september 2015", "(e)en internetartikel van 11 augustus 2016", "(e)en internetartikel van 26 januari 2016", "(e)en internetartikel van 13 oktober 2015", "(e)en internetartikel van 16 juni 2015", "(e)en internetartikel van de krant *The Guardian* van 2 september 2015", "(e)en internetartikel van 3 augustus 2016" en "(e)en internetartikel van 24 oktober 2015", doch laten na deze artikelen verder te specificeren. Er wordt geen bron of titel van deze artikelen aangegeven, noch een weblink. Aldus wordt het bestaan van deze artikelen niet aangetoond, minstens kan de Raad de inhoud ervan niet nagaan. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partijen, waar zij verwijzen naar "(e)en internetartikel van 14 september 2015", waaruit zou moeten blijken dat Syriërs op doorreis naar Duitsland worden gearresteerd door de Tsjechische politie, niet aantonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden, nu zij *in casu* als Dublin-terugkeerder naar Tsjechië zullen gaan. Eveneens ten overvloede wordt er op gewezen dat waar zij met verwijzing naar "(e)en internetartikel van 13 oktober 2015" laten gelden dat gevangenisdirecties zullen worden ingezet in de opvangcentra, de verzoekende partijen, nog daargelaten de vraag of dit effectief zo zou zijn, niet aannemelijk maken dat uit dit loutere gegeven een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt. Ten slotte tonen de verzoekende partijen, waar zij met een verwijzing naar "(e)en internetartikel van de krant *The Guardian* van 2 september 2015" laten gelden dat de Tsjechische overheid geworsteld heeft met het grote aantal asielzoekers, niet aan dat dit ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog steeds het geval was.

Voor zover de verzoekende partijen nog verwijzen naar "*het rapport van Global Detention project van september 2016*", waarin de ontoereikende detentieomstandigheden in Tsjechië aan de kaak zouden worden gesteld, wordt erop gewezen dat uit de beperkte informatie die de verzoekende partijen hieruit weergeven niet kan worden opgemaakt dat de situatie waarnaar zij verwijzen specifiek van toepassing is op de zogenaamde Dublin-terugkeerders. Aldus maken zij niet aannemelijk dat zij een reëel risico lopen om zelf in dergelijke detentieomstandigheden terecht te komen.

Met betrekking tot de asielprocedure in Tsjechië wijzen de verzoekende partijen op een verklaring van de Tsjechische president waaruit zou blijken dat hij een zeer restrictieve interpretatie van het Vluchtelingenverdrag voorstaat en wil vermijden dat een nieuwe toevloed van asielzoekers naar Tsjechië zou komen. Ook wat dit betreft, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij laten opnieuw na hun bronnen te vermelden en voegen evenmin stukken toe aan hun verzoekschrift, zodat de Raad de inhoud van deze uitspraken niet kan nagaan. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangehaalde citaten van de directeur van de organisatie ter hulp van vluchtelingen, van een "*European media director*" van Human Rights Watch en van een woordvoerder van de Tsjechische president. Ten overvloede kan er ook hier nog op worden gewezen dat uit deze verklaringen en uitspraken niet kan worden opgemaakt dat de situatie waarnaar de verzoekende partijen verwijzen specifiek betrekking heeft op de zogenaamde Dublin-terugkeerders en dat zij dus in een dergelijke situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partijen van al deze opmerkingen geen gewag hebben gemaakt tijdens hun gehoor op 12 januari 2017 en evenmin bij de tussenkomst van hun advocaat van 23 januari 2017.

Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat in de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat Tsjechië "*de Conventie van Genève van 1951 (ondertekende) en (...) partij (is) bij het Europees Verdrag tot*

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)” zodat er “moet (...) van worden uitgegaan dat Tsjechië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt”, dat Tsjechië “asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek (onderwerpt) en (...) de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe(kent) aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden” zodat er “geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren” en dat Tsjechië verder “onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering (kent)”.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen om de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat zij geen attesten of andere elementen hebben aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat zij in de onmogelijkheid verkeren te reizen, dat redenen betreffende hun gezondheid een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM, te weerleggen of te ontcrachten.

Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen niet aan dat in de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld “dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissingen. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partijen die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, zullen vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking artikel 8 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Betreffende het argument dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van

zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM verplicht is tot het respecteren van de door betrokkenen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. We wensen op te merken dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003 §44.; Mokrani v. Frankrijk 15.07.2003 §33). Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende leden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en elementen van het dossier besluiten we dat in dit geval geen sprake is van dergelijke elementen.”

In de tweede bestreden beslissing wordt in een gelijklopende motivering voorzien.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen bijkomende banden van afhankelijkheid aannemelijk hebben gemaakt. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

Voor zover de verzoekende partijen stellen dat zij respectievelijk 62 en 57 jaar oud zijn en dat hun zoon, die in 2011 de vluchtelingenstatus heeft gekregen, in België instaat voor de zorg over hen, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen.

Gelet op het voorgaande wordt een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Evenmin maken de verzoekende partijen het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 16.1. van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat zij respectievelijk 62 en 57 jaar oud zijn en dat hun zoon, die in 2011 de vluchtelingenstatus heeft gekregen, in België instaat voor de zorg over hen.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Artikel 16(1) bepaalt dat dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstig ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de*

verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of indien dat kind, die broer zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene werd geboren in 1955. We zijn van oordeel dat dit geen hoge leeftijd is. Hij verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. Hieromtrent merken we op dat artikel 11 (2) van Verordening in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd”.

In de tweede bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: “Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene werd geboren in 1960. We zijn van oordeel dat dit geen hoge leeftijd is. Ze verklaarde tijdens het verhoor dat ze gezondheidsproblemen kent. Verder meldde ze dat de onzekerheid betreffende haar twee andere zonen zwaar op haar weegt. Hieromtrent merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1660/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16(1) van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. We merken op dat de door de betrokkene vermelde gezondheidsproblemen niet werden geattesteerd. Wat de door de onzekerheid betreffende haar twee andere zonen veroorzaakte last betreft wijzen we er op dat niet aannemelijk werd gemaakt dat deze belasting op zich noopt tot de toepassing van artikel 16(1). Ten slotte merken we op dat de betrokkene niet alleen is en kan rekenen op de bijstand van haar echtgenoot.”

De verzoekende partijen betwisten noch de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat de eerste verzoeker “*tijdens zijn verhoor (verklaarde) geen gezondheidsproblemen te kennen*” en dat het niet om een hoge leeftijd gaat, noch de vaststellingen in de tweede bestreden beslissing dat de door de tweede verzoekster “*vermelde gezondheidsproblemen niet werden geattesteerd*”, dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de “*door de onzekerheid betreffende haar twee andere zonen veroorzaakte last*” op zich noopt tot de toepassing van artikel 16.1. van de Dublin III-verordening, waarbij wordt opgemerkt dat zij “*niet alleen is en kan rekenen op de bijstand van haar echtgenoot*”, en dat het ook in haar geval niet om een hoge leeftijd gaat.

Voor zover de verzoekende partijen opwerpen dat hun zoon instaat voor de zorg over hen wordt erop gewezen dat zij van dit element geen gewag hebben gewag tijdens hun gehoor van 12 januari 2017 en evenmin bij de tussenkomst van hun advocaat van 23 januari 2017. Bovendien beperken zij zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en lichten zij niet *in concreto* toe waaruit die zorg zou bestaan.

Een schending van artikel 16.1. van de Dublin III-verordening wordt niet aangetoond.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN